

Sygnatura akt IV Ka 717/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2023 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Agnieszka Połyniak (spr.)
Sędziowie:	SO Ewa Rusin SO Adriana Skorupska
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Macieja Krocza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2023 r.

sprawy

E. S.

córki D. i M. z domu P.

urodzonej (...) w Ś.

oskarżonej z art. 56 ust 1 i 3 i art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 288 § 1 k.k.,

M.K.

syna R. i A. z domu B.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 6 kwietnia 2023 r., sygnatura akt VI K 1111/19

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

uchyla rozstrzygnięcia z punktu VII części dyspozytywnej dotyczące kary łącznej ograniczenia wolności orzeczonej wobec oskarżonej E. S.;

uchyla rozstrzygnięcie z punktu XII części dyspozytywnej dotyczące obowiązku naprawienia szkody nałożonego na oskarżoną E. S. na mocy art. 46 §1 k.k.;

w punkcie II jego części dyspozytywnej, stosując przepisy obowiązujące w dacie orzekania i przyjmując, iż czyn opisany w pkt 2. części wstępnej stanowi wykroczenie z art. 124 §1 k.w., na podstawie art. 5§1 pkt 4 kpsw w zw. z art. 45 §1 k.w. postępowanie karne o wykroczenie z art. 124 §1 k.w. przeciwko E. S. umarza, a kosztami sądowymi w tej części obciąża Skarb Państwa;

w punkcie I jego części dyspozytywnej ustala, że oskarżona E. S. posiadała w dniu 4 grudnia 2018r. 79,82 grama substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz, że łączna ilość amfetaminy, którą oskarżona wprowadzała do obrotu, a także udzielała odpłatnie i nieodpłatnie wynosiła nie mniej niż 307,82 grama o wartości 9.234,60 złotych;

w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. P. 840 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M.K.w postępowaniu odwoławczym;

zwalnia oskarżonych E. S. i M.K.od obowiązku poniesienia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa

Ewa Rusin Agnieszka Połyniak Adriana Skorupska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 717/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 6 kwietnia 2023r. w sprawie sygn. akt VI K 111/19 – w zakresie apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego M.K..

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. K.	oskarżony figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego.	Informacja Krajowego Rejestru Karnego	k. 1071 – 1071v.
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Informacja Krajowego Rejestru Karnego	niekwestionowany przez strony dokument urzędowy, którego treść nie budzi wątpliwości

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obrońca oskarżonego M.K. zaskarżyła wyrok w części tj. w zakresie punktów III, IV i XI zarzucając:</p> <p>naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik postępowania, a to:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonej E. S. poprzez uznanie ich za wiarygodne i odmowę przyznania tego waloru wyjaśnieniom oskarżonego M.K., - art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i uznanie oskarżonego winnym popełnienia czynu z art. 59 § 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy brak jest dowodów, aby oskarżony otrzymał jakąkolwiek korzyść za udzielenie uczestnikom spotkania w dniu 3 grudnia 2018r. <p>obrazę przepisów materialnych, a to art. 59 § 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 18 § 3 k.k. poprzez uznanie oskarżonego M.K. winnym pomocnictwa w udzieleniu przez E. S. środków psychotropowych U. P. i 2 innym nieustalonym osobom, podczas gdy brak było znamiona „działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”, albowiem żadna z osób uczestniczących w spotkaniu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>w spotkaniu nie dokona zapłaty za udzielone im środki psychotropowe.</p> <p>w przypadku nieuwzględnienia powyższych zarzutów obrońca zarzucił zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym uznaniu, że oskarżany posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej podczas gdy zarówno ilość 70g i 60g nie są ilościami znacznymi;</p> <p>ponadto w przypadku nieuwzględnienia zarzutów z punktów I-II, obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność kar (jednostkowych) za czyny z punktów III a) i b) oraz IV wyroku, podczas gdy wystarczającym dla spełnienia celów kary byłoby orzeczenie ich w niższym wymiarze.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie wskazać należy, że choć apelacja od powyższego wyroku została wywiedziona zarówno przez obrońcę oskarżonego M. K. jak i obrońcę oskarżonej E. S., to jednak Sąd Okręgowy, stosowanie do treści art. 423 § 1a i § 2 k.p.k., ograniczył niniejsze uzasadnienie jedynie do rozważań w zakresie środka odwoławczego wniesionego przez obrońcę oskarżonego M.K., gdyż ani oskarżona E. S. ani jej obrońca nie skorzystali z prawa do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego.</p> <p>Odnosząc się zaś do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy</p>		

oskarżonego M. K., to w pierwszej kolejności wskazać należy, że wyniki kontroli instancyjnej nie wykazały, aby w niniejszej sprawie doszło do jakichkolwiek uchybień w zakresie prawidłowego postępowania przed sądem I instancji, które miałyby wpływ na treść rozstrzygnięcia, a zwłaszcza tych, podnoszonych przez apelującą.

I tak, chybiony przede wszystkim okazał się zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., którego apelująca upatrywała w niesłusznym uznaniu za wiarygodne wyjaśnień E. S.. Zauważyć należy, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji wyraźnie wskazał powody, jakimi kierował się przy ocenie wyjaśnień E. S., przy czym swoje stanowisko w tym zakresie logicznie i przekonująco uzasadnił. Sąd odwoławczy, po zapoznaniu się ze stanowiskiem Sądu orzekającego oraz po ponownym przanalizowaniu tychże wyjaśnień E. S., jak też pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów, w całości podzielił argumentację przytoczoną w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Nie sposób uznać za słuszne twierdzeń obrońcy oskarżonego, że wyjaśnienia E. S. zmierzały wyłącznie do ochrony jej interesu, zwłaszcza jeżeli uwzględni się fakt, że przyznała się ona do popełnienia zarzucanych jej czynów i w pierwszej kolejności obciążyła samą siebie. Zauważyć przy tym należy, że wyjaśnienia E. S., co do roli M. K. w podjętym przez nią procederze dystrybucji amfetaminy, wbrew twierdzeniom apelującego, były konsekwentne. Nadto, co istotne, wyjaśnienia

te znalazły potwierdzenie w innych zgromadzonych w sprawie dowodach. Okoliczności tej apelująca zdaje się nie dostrzegać. Skarżąca pomija zupełnie zeznania świadka U. P., która wprost wskazała w swoich zeznaniach, że oskarżony zajmował się rozprowadzeniem amfetaminy należącej do oskarżonej. Świadek zeznała, że oskarżony mówił jej, że rozprowadza amfetaminę należącą do (...) (k. 92v) oraz szczegółowo opisała okoliczność i ustalenia, jakich dokonała wspólnie z E. S. co do przekazania jej amfetaminy za tzw. „chemię”, której w tym czasie potrzebowała oskarżona. Z zeznań świadka wynika, że w tej kwestii miała kontaktować się z M. K., co zresztą uczyniła i to wówczas M. K. przekazał jej zawiniątko, w którym - jak się później okazało - znajdował się kwasek cytrynowy. obrońca nie dostrzega jednakże tego, że zdarzenie to miało swój ciąg dalszy, opisany właśnie m.in. przez U. P.. To właśnie w mieszkaniu M. K., doszło do spotkania w celu wyjaśnienia sytuacji z kwaskiem cytrynowym, który kobieta otrzymała w zamian za dwa męskie żele pod prysznic (...). Jak zrelacjonowała świadek wtedy E. S. przekazała M. K. przyniesione kolejne zawiniątko z amfetaminą (ok. 5 gram) i „K. podzielił to na 5 równych kresek (...) mojego grama amfy miałam opłaconego” (k. 92v). Zeznania te nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że działania E. S. i M. K. objęte były porozumieniem, a U. P. otrzymała właśnie od M. K., który porcjował narkotyki, u niego w mieszkaniu, to, za co zapłaciła. W tym miejscu zauważyć należy, że U. P. nie miała żadnego racjonalnego powodu, aby bezpodstawnie obciążać M. K. o zachowania, które w rzeczywistości nie miałyby

miejsca. Ponadto zeznania U. P. nie są jedynym dowodem potwierdzającym wyjaśnienia E. S.. Istotne w tym zakresie były także zeznania świadka D. J.. Świadek ten, co prawda nie wskazał wprost, że oskarżany zajmował się dystrybucją amfetaminy należącej do oskarżonej, ale zeznał, że wie, że „M. K.wisiał E. około 1.500 zł za narkotyki” (k. 402). Wskazana przez świadka kwota odpowiada tej, o której mówiła E. S.. Oskarżona twierdziła wszak, że przekazała M. K.100 gram amfetaminy, za którą ten miał jej zapłacić właśnie 1.500 zł (np. k. 51). Trudno też odmówić wiary wyjaśnieniom E. S., co do okoliczności związanych z przekazaniem M. K. 30 gram amfetaminy, za które ten miał jej zapłacić przedmiotami, które następnie zostały zatrzymane w trakcie przeszukania jej mieszkania. Sąd odwoławczy nie znalazł też żadnego racjonalnego powodu, który wskazywałaby na niewiarygodność wyjaśnień E. S., w tej części, w której twierdziła, że ze 100 gram amfetaminy, którą przekazała oskarżonemu ten 70 gram przekazał dealerom w rozliczeniu swojego długu (k. 51). Zauważyć należy, że z akt sprawy wynika, iż M.K.w tamtym czasie zażywał narkotyki, a okoliczność ta czyni wysoce prawdopodobnym to, że był zadłużony i długi te musiał spłacić, co stanowi dodatkową okoliczność i argument przemawiający za wiarygodnością wyjaśnień oskarżonej we wskazanym wyżej zakresie.

W kontekście powyższego nie sposób było uznać, aby Sąd I instancji pominął któryś z istotnych dowodów, analizując materiał dowodowy i w konsekwencji,

oceniając wyjaśnienia E. S. naruszył zasadę z art. 7 k.p.k. Wręcz przeciwnie, akta sprawy, a przede wszystkim treść depozycji świadków, wskazanych wyżej, potwierdza słusność stanowiska przyjętego przez Sąd meriti. Sam zaś fakt, że ocena wyjaśnień E. S. nie spełnia oczekiwań apelującej, nie jest wystarczającą okolicznością do skutecznego podnoszenia zarzutu złamania zasady swobodnej oceny dowodów przy ocenie tych wyjaśnień, a tym samym przyznania wiarygodności relacji M. K.. Do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie dochodzi bowiem wtedy, gdy strona nie zgadza się z wnioskami wynikającymi z przeprowadzonego postępowania dowodowego, czy kwestionuje ocenę konkretnego dowodu, lecz wtedy, gdy ocena ta przeprowadzona jest przez sąd poza granicami zasady swobodnej oceny dowodów. Tej jednak Sąd odwoławczy w niniejszej sprawie nie stwierdził. Ponadto Sąd I instancji słusznie uznał, że wyjaśnienia M. K. zasługiwały na wiarę jedynie w tym zakresie, w jakim znajdowały potwierdzenie w innych dowodach. Wyjaśnienia te, wbrew temu co podnosiła apelująca, nie były ani konsekwentne, ani też logiczne, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd orzekający w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Brak było zatem podstaw do tego, aby w niniejszej sprawie podstawą ustaleń faktycznych uczynić wyjaśnienia M. K., w których negował swe sprawstwo.

Obrońca oskarżonego nie wykazała także, że został naruszony art. 410 k.p.k. Autorka apelacji błędnie upatruje naruszenie powyższego przepisu przez pryzmat niewłaściwej – w jej mniemaniu – oceny

wyjaśnień E. S., którego to zarzutu nie można wiązać z naruszeniem art. 410 k.p.k., a jedynie z zarzutem obrazy art. 7 k.p.k., który został wyżej omówiony i okazał się nietrafny. Wobec powyższego, także zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Niesłuszny okazał się również zarzut naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k. oraz zgłoszony z nim równolegle zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani w związku z art. 18 § 3 k.k.

Apelująca, podnosząc zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., który oparła się tezie, iż brak jest dowodów świadczących o tym, że M. K. otrzymał jakkolwiek korzyść majątkową za udzielenie uczestnikom spotkania w dniu 3 grudnia 2018r. narkotyków. Lecz, jak to wskazał Sąd ad quem wyżej, skarżąca pominęła zeznania U. P.. To wszak z zeznań tego świadka wprost wynika, że przekazała ona oskarżanemu dwa męskie żele marki (...) jako zapłatę za amfetaminę, którą ten miał jej dostarczyć i którą ostatecznie z jego rąk otrzymała. Żele te oskarżany przekazał E. S.. Okoliczności tej nikt nie kwestionował. Wprawdzie pierwotnie przekazana amfetamina okazała się być kwaskiem cytrynowym, niemniej istotne jest to, że świadek ostatecznie otrzymała obiecany gram amfetaminy podczas spotkania, do którego doszło w mieszkaniu oskarżonego, gdzie E. S. udała się wraz ze świadkiem w celu wyjaśnienia zaistniałej sytuacji. Świadek wprost wskazała, że swój gram amfetaminy miała już opłacony, bo E. S. otrzymała od niej żele O. (...). To, że nadto stwierdziła, że nie widziała, aby

w jej obecności 3 grudnia 2018r. dwaj nieustaleni mężczyźni płacili za przyniesioną i udzieloną im przez oskarżoną amfetaminę, którą na porcje podzielił M. K., nie oznacza, iż działanie oskarżonego nie zostało podjęte „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”. Z wyjaśnień E. S. wynika, że pieniądze ze sprzedaży narkotyków przeznaczala na utrzymanie siebie i dzieci, a sytuacja w mieszkaniu M. K. wynika z uprzedniej nieuczciwości oskarżonego, który w imieniu na rzecz E. S. pobrał zapłatę, lecz zamiast amfetaminy wydał „nabywcom” kwasek cytrynowy. Wskazać należy i na tę część zeznań U. P., że „w trakcie tej imprezy między E. a K. doszło do awantury” (k. 92v), co pozostaje w logicznym związku właśnie z ujawnioną nieuczciwością M. K. w stosunku do oskarżonej. Słuszne więc ustalił Sąd I instancji, że także oskarżony pomagał E. S. w udzieleniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej” i zarówno U. P., jak i dwaj nieustaleni mężczyźni w mieszkaniu oskarżonego amfetaminę otrzymali odpłatnie. Oskarżona nie miała bowiem żadnego powodu, aby częstować ich bez pobrania zapłaty, zaś M. K. pomógł jej w tym, m.in. porcjując tę amfetaminę. W kontekście powyższych uwag zgodzić należało się z Sądem I instancji, że zachowanie M. K. podjęte zostało w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zgodnie z treścią art. 115 § 4 k.k. korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego. M. K. co prawda sam nie otrzymał korzyści dla siebie, ale otrzymała ją E. S., której w procederze pomagał. Te ustalenia stanowią wystarczającą podstawę do przyjęcia, że zachowanie

M.K. podjęte zostało w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Z tych też względów za niesłuszny uznać należało podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani w zw. z art. 18 § 3 k.k.

W niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniom apelującego, nie mógł również znaleźć zastosowania powołany przez apelującego art. 5 § 2 k.p.k., gdyż nie zostały spełnione warunki objęte treścią tego przepisu. Zauważyć przede wszystkim należy, że dyrektywa wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. jest kierowana do sądu orzekającego, a o jej złamaniu można mówić dopiero wtedy, gdy wątpliwości wyrażone przez sąd nie zostały usunięte i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego, czyli gdy sąd orzekający powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i mimo braku możliwości dowodowych prowadzących do ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 12 grudnia 2016 roku, sygn. akt II AKa 258/16). Innymi słowy, to sąd orzekający ma mieć wątpliwości, które winien rozstrzygnąć zgodnie z dyrektywą art. 5 § 2 k.p.k., a nie strona postępowania tak, jak w niniejszej sprawie obrońca oskarżonego. Niemniej w świetle przeprowadzanych wyżej rozważań, nie mogło być mowy o naruszeniu zasady in dubio pro reo.

Zdaniem tut. Sądu, apelująca nie wskazała też żadnych racjonalnych argumentów, które podważałyby stanowisko Sądu I instancji, w odniesieniu do znamienia „znaczej ilości”, przypisanego

oskarżonemu w zakresie posiadania substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 60 gram oraz wprowadzenia do obrotu znacznej ilości amfetaminy o wadze 70 gram. obrońca oskarżonego zwracając się do sądu, iż „znaczna ilość” narkotyków to taka, która wystarcza na odurzenie jednorazowo kilkudziesięciu tysięcy osób powołał się na orzeczenie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu o sygn. II AKa 142/10, w którym taki pogląd został wyrażony. obrońca powołując powyższe orzeczenie, które pasuje do forsowanej przez nią wykładni znamienia „znacznej ilości”, zupełnie nie dostrzega ugruntowanej już linii orzeczniczej, przyjętej przez sądy powszechne w ślad za Sądem Najwyższym, w której wyrażano inne stanowisko odnośnie interpretacji pojęcia „znaczna ilość”. Zgodnie bowiem z tym dominującym w orzecznictwie stanowiskiem znamie „znacznej ilości” spełnia taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej **kilkudziesięciu osób uzależnionych**, a przy ustalaniu, czy dana ilość wypełnia znamie „znacznej ilości”, należy kierować się kryteriami takimi jak masa wagowa, rodzaj, a także stosunek ilości określonych narkotyków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od nich. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z 1 marca 2006 roku (sygn. II KK 47/05), gdzie stwierdził, że miarą „znaczności” w rozumieniu art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 1997 r. Nr 75, poz. 468 ze zm.), jak i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1484) może być także

stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków. Jeżeli zatem przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość. Stanowisko takie Sąd Najwyższy podtrzymał w kolejnych swoich orzeczeniach (tak też w postanowieniu z 1 lutego 2007 r., sygn. III KK 257/06, w wyroku z 10 czerwca 2008 r., sygn. III KK 30/08, czy w wyroku z 11 października 2017 r., sygn. III KK 73/17). Stanowisko takie znajduje także aprobatę w orzecznictwie sądów powszechnych (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 grudnia 2012 r. sygn. II AKa 430/12; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 kwietnia 2015 r. sygn. II AKa 79/15; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 lipca 2020 r. sygn. II AKa 353/19).

Tut. Sąd aprobuje to właśnie stanowisko, zaś uwzględniając wielkość jednej „działki handlowej” amfetaminy, wskazanej także ekspertyzie wydanej na potrzeby niniejszego postępowania, tj. 0,1 grama, uznać należało, że 70 gram amfetaminy wprowadzonej do obrotu oraz 60 gram amfetaminy posiadanej przez oskarżonego to właśnie znaczna ilość, do której odwołuje się znamię ustawowe. Tym samym skoro ilość posiadanej przez oskarżonego amfetaminy i wprowadzonej przez niego do obrotu pozwoliłaby na odurzenie odpowiednio ok. 700 i 600 osób, to brak jest jakichkolwiek podstaw, by twierdzić, że Sąd I instancji dokonał błędnej oceny ilości amfetaminy

i niewłaściwie posłużył się tym znamieniem.

Nie ma racji także apelująca podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności za czyny przypisane mu w pkt. III a i b i IV zaskarżonego wyroku. Przede wszystkim wskazać należy, że rażącą surowość kary można przyjąć jedynie wówczas, gdy kara orzeczona przez sąd I instancji w sposób oczywisty, czyli wyraźny odbiega od tej, którą należało by orzec prawidłowo stosując dyrektywy wymiaru kary. Z karą rażąco niewspółmiernie surową mamy do czynienia wówczas, gdy sąd orzekający, rozstrzygając o karze, nie uwzględnił wszystkich okoliczności wiążących się z poszczególnymi dyrektywami wymiaru kary, bądź też nie uwzględnił ich wpływu na orzeczną karę w wystarczającym stopniu. Rażącej niewspółmierności orzeczonej kary nie można przyjąć, gdy nie zostały przekroczone granice swobodnego uznania sędziowskiego stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary. Kara, by została uznana za rażąco niewspółmiernie surową w okolicznościach danej sprawy, a które powinny mieć zasadniczy wpływ na jej wymiar, winna w sposób wyraźny różnić się od tej, która winna zostać wymierzona przy należyтым uwzględnieniu wszystkich okoliczności posiadających wpływ na jej wymiar. Chodzi zatem o taką karę, której nie sposób zaakceptować. Taka sytuacja nie wystąpiła w niniejszej sprawie, gdyż wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe nie przekraczają stopnia winy, a przy tym odpowiadają społecznej szkodliwości przypisanych mu

czynów oraz spełniają swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak i cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają osiągnąć w stosunku do oskarżonego. Czyny oskarżonego cechowała znaczna społeczna szkodliwość. W realiach niniejszej sprawy ujawniony sposób działania oskarżonego, jak też ilość amfetaminy posiadanej i wprowadzonej przez niego do obrotu, czas trwania przestępczego procederu bez wątpienia musiał rzutować na wymiar kary jednostkowej orzeczonej oskarżonemu w punkcie III. Sąd I instancji słusznie też wziął pod uwagę przy wymiarze poszczególnych kar uprzednią karalność oskarżonego za czyny podobne. Okoliczność ta świadczy bowiem niezbicie, o tym, że oskarżony jest sprawcą niepoprawnym i zdemoralizowanymi, a okoliczności tej w żaden sposób nie mógł zmienić podnoszony przez obrońcę fakt wyjazdu zagranicę, który miał dowodzić chęci odcięcia się oskarżonego od środowiska kryminogennego.

Biorąc pod uwagę powyższe nie sposób uznać, że wymiar kar jednostkowych orzeczonych przez Sąd I instancji za czyny przypisane oskarżonemu w punktach III a i b oraz w pkt IV części dyspozytywnej wyroku jest rażąco surowy. W efekcie także orzeczona kara łączna stanowi wyważone i sprawiedliwie ukaranie M. K., spełniające cele kary łącznej.

Wniosek

Obrońca oskarżonego wniósł o:

zasadny

<p>- zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie M. K. od zarzucanych mu czynów</p> <p>- ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia zarzutów wskazanych w punkcie I i II wniośł o orzeczenie wobec oskarżonego kar jednostkowych (i kary łącznej) w niższym wymiarze.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Kontrola instancyjna nie wykazała, aby Sąd I instancji dopuścił się uchybień wskazanych w apelacji obrońcy oskarżonego, co szczegółowo przedstawiono powyżej. Wobec bezzasadności podniesionych zarzutów apelacyjnych na uwzględnienie nie zasługiwał zatem zarówno wniosek obrońcy oskarżonego o jego uniewinnienie, jak i wniosek ewentualny odnośnie zamiany wyroku poprzez orzeczenie kar jednostkowych w niższym wymiarze.</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>

<p>Sąd odwoławczy utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 6 kwietnia 2023r. w sprawie sygn. akt VI K 111/19 – co do oskarżonego M. K., tj. w pkt III, IV oraz VIII, XI i XV części rozstrzygającej.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Za utrzymaniem zaskarżonego wyroku w mocy w stosunku do M.K.przemawiały wyniki oceny zarzutów poniesionych w apelacji, co zostało szczegółowo przedstawione w pkt 3.1 uzasadnienia.</p> <p>Sąd odwoławczy nie dopatrył się bowiem uchybień przy ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dzieląc tym samym dokonane przez Sąd orzekający ustalenia zarówno w zakresie stanu faktycznego sprawy, jak i jego oceny na płaszczyźnie prawnokarnej. Brak było też podstaw do złagodzenia orzeczonych wobec oskarżonego zarówno kar jednostkowych, jak i kary łącznej pozbawienia wolności, co również zostało omówione w pkt 3.1 uzasadnienia. Polemiczny zaś charakter zarzutów nie mógł wpłynąć na zmianę stanowiska w tym zakresie. Orzeczenie przepadku równowartości osiągniętej korzyści majątkowej (art. 45 §1 k.k.) stanowi prawidłowo ustaloną konsekwencję przypisania mu sprawstwa i winy.</p>	
<p>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>	

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt III i IV	O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z art. § 15

	<p>ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokacie, uwzględniając w tym zakresie stanowisko Trybunału Konstytucyjnego zawarte w wyroku z 20 grudnia 2022 r., w którym stwierdzono, że różnicowanie stawek za obronę z wyboru i z urzędu, na niekorzyść obrońców z urzędu w rozporządzeniach Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie i z dnia 03.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu jest, co do zasady niezgodne z Konstytucją.</p> <p>O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia. W ocenie tut. Sądu uiszczenie kosztów sądowych przez M.K.– przy uwzględnieniu orzeczonej wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności, jak też jego sytuacji osobistej i majątkowej – byłoby niecelowe.</p>
--	--

PODPIS
SSO Ewa Rusin SSO Agnieszka Połyniak SSO Adriana Skorupska

Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M.K.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 6 kwietnia 2023r. w sprawie sygn. akt VI K 111/19 – w zakresie apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego M.K..
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana